

## MIÉRT KERESZTELÜNK? (SARKAD-ÚJTELEK, 2021. JÚLIUS 11.)

Textus: Máté 28,16-20. v.

### IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

A Máté írása szerinti evangélium 28. rész 16-20. verse:

*„A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. És amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek. Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”*

Szeretett Testvéreim!

Máté, aki az imént elhangzott sorokat írta, nemcsak mások elbeszélése alapján írta le ezeket. Ő maga is ott volt a 11 tanítvány között. Ő maga is átélte azokat a percek, ő maga is hallotta a feltámadott Úr Jézus Krisztus szavát. Ott volt, s ezért tud olyan részleteket is hitelesen leírni, amit más talán nem tudna.

Máté nagyon messziről érkezett Jézus tanítványai közé. Nem térben volt távol, hanem a lelkületében. Máté, akinek az eredeti neve Lévi volt, sokáig többre értékelte a vagyont, a hatalmat, a földi sikereket, mint saját népét, sőt talán saját családját is. Vámszedő lett, aki a saját népével szemben az idegen hódítókat szolgált. Kiszolgált a rómaiakat, a megszállókat, mert meg akart gazdagodni, élni akarta az életet, talán többre akarta vinni, mint a szülei. De ezzel nemcsak a népétől, hanem népe Istenétől is eltávolodott. Mint a pogányokat kiszolgáló zsidó, kitiltották a templomból.

Nem tudjuk, hogy mikor fordult meg a lelkében az értékrend. Nem tudjuk, hogy mikor kezdett el vágyakozni újra az Istennel való szövetségre. Valami a lelke mélyén elindult, de nem talált volna vissza Istenhez, ha Jézus nem segít neki. Azonban az Úr Jézus, aki tökéletesen ismeri, hogy kinek a lelkében mi megy végbe, megszólította. Hívta, hogy kövesse őt, legyen a tanítványa, és élje azt az életet, amit Isten ajándékozott neki. Így kapta a születési neve helyébe az új nevét: Máté, azaz Isten ajándéka.

Amikor talán már a nevét is szégyellte, amikor már szégyellte az életét, mindazt, amit tett, de amin már nem tudott változtatni, Jézus megszólította, és azt mondta: Te Isten ajándéka vagy. Te Isten ajándéka leszel sokak számára. Így lett Lévíből, a vámszedőből, a népe által megvetettből, a maga által is megvetettből Jézus követője, tanítványa, apostol és evangélista.

Messziről érkezett Jézus tanítványai közé, de talán éppen ezért nagyon oda tudott figyelni minden kis apró részletre. Ezért vált neki fontossá minden, ami által elmondhatta mindazoknak, akik távol voltak, távol vannak Istentől, de lelkükben

már valamit megéreztek Isten hívásából: Jézus mindenkit hív, hogy gyermeke, követője legyen. Jézus minket is hív, hogy követői, gyermekei legyünk, Istentől megajándékozottak, akik maguk is Isten ajándékai másoknak.

A tanítványok odamentek arra a helyre, ahová Jézus rendelte őket. S amikor odaértek, leborultak Jézus elé.

Leborultak: Az akkori világ gyakorlata szerint ez többek között azt jelentette: Elismerjük, hogy fölöttünk vagy. Elismerjük, hogy urunk és parancsolónk vagy. Úgy tisztelünk téged, mint az Istenünket. Rendelkezz velünk.

De azt is olvassuk, hogy leborultak, pedig némelyek közülük még kételkedtek. Miben kételkedtek? Tudták, hogy Jézus meghalt, mert keresztre feszítették. Tudták, hogy Jézus feltámadt, mert hírül vitték ezt nekik. De ha feltámadt, miért kellett meghalnia? Ha meghalt, hogyan lehetséges, hogy feltámadt?

Ami Jézussal, a Mesterükkel, az Urukkal történt, azt nem egyszerű feldolgozni, hinni, befogadni. Így vagyunk ezzel mi is. Azért vagyunk itt, a templomban, mert hiszünk Jézus Krisztusban. Azért vagyunk keresztyének, mert követni akarjuk Őt, akinek tanítása, életútja nagyon eltér a világban megtalálható tanításoktól és példáktól.

De a hitünket igen próbára teszi az, amit Jézusról tudunk, vallunk, hiszünk. Hogyan lehet Ő az Isten Fia, amikor emberként élt a Földön? Hogyan lehetséges, hogy az Isten Fia, aki soha semmi rosszat nem tett, úgy végezték ki, mint egy bűnözőt, keresztre feszítve? Hogyan lehetséges, hogy az élő Isten, aki tökéletes szeretettel szereti az egyszülött Fiát, mégis halálra adta értünk, bűnös emberekért?

Hogyan lehetséges a feltámadás? Lehet-e egyáltalán győzni a halál felett? Hogyan lehetséges, hogy ami az elmúlás alá került, mégis újra teljessé lesz, maradtalanul? Ha Istené a hatalom mennyen és földön, miért engedte legyőzni a Fiút? És ha Isten engedte, hogy a Fiát kivégezzék, pedig meg tudta volna akadályozni, akkor milyen szeretet van az Istenben? Hogyan mondhatjuk, hogy Ő szeretettel teljesen a Mennyei Atyánk, ha hagyta a Fiút meghalni?

Nagyon sok kérdésünk lehet Istennel kapcsolatban nekünk is. Akár a világ dolgaira, akár a saját sorsunkra gondolunk. Nem csoda, hogy kétségek fogják el még a rendszeresen templomba járó, hívő embert is.

Nem tudhatjuk, hogy éppen mi volt az, ami miatt kételkedtek a tanítványok közül némelyek. De a kételkedés természetrajzát szépen bemutatja Péter története. Amikor egy éjszaka a Genézreti tavon, kilométerekre a parttól egy éjszaka hajóztak, Jézus odament hozzájuk a vízen járva. Megszólította a megijedt tanítványokat: *„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen. Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!” Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”* (Máté 14,27-31)

A kételkedés nem hitetlenség! A kételkedés Isten nyilvánvaló hatalmának tapasztalata közben is utolérhet minket. Az Isten csodáinak látása közben is utolérhet minket. Jézus lába elé borulva is utolérhet minket...

Jézus tudta, hogy mi van a tanítványok szívében. Tudta, hogy mit éreznek, hogyan gondolkodnak. Mégis rájuk bízta egyházát, az egyházban Krisztus szolgálátát, hirdetését.

Nem arra várt, hogy tanítványai tökéletesek legyenek. Nem arra várt, hogy hibátlanok legyenek. Hanem ahogy korábban elhívta őket, most elküldi őket. „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...*” A tanítványok kiküldése nem a képességükön, nem az ő tudásukon, nem a hitükön múlik először is, hanem Jézus Krisztus hatalmán. Mátét a vámszedő asztal mellől hívta el. De most már mint tanítványát, apostolát küldi ki:

Menjetek el, és tegyetek tanítvánnyá minden népet... Azaz: menjetek és törekedjetez arra, hogy mindenki Jézus Krisztus követője legyen. Tanítsatok, bíztassatok, bátorítsatok mindenkit Jézus Krisztus követésére. Éljétek azt az életet, amit Jézus Krisztus élt és megmutatott.

Máté evangélista pedig tudta, hogy hozzá hasonlóan sokan milyen messziről érkeznek Istenhez. Tudta, hogy sokaknak milyen nehéz még hinni. Tudta, hogy sokaknak milyen nehéz átlépni a templom küszöbét. Egyáltalán már azt is bevallani, hogy vágyik a lelkük Isten után.

De ne a magatok tudásában, erejében, jóságában, képességeiben bízzatok, hanem Jézus Krisztus hatalmában. Aki nagyon távolról is közelvalóvá tud tenni minket.

Hiszen Jézus Krisztus hatalma és hatalmas szeretete nélkül nem is jutnánk semmire. Azt a kételkedést, ami ki tud alakulni bennünk, nem tudja más legyőzni, csak Isten szeretete, türelme, békéje és jósága.

Tegyetek tanítvánnyá, Krisztus követőjévé minden népet, válogatás, kételkedés nélkül. Menjetek el, hirdessétek Krisztus evangéliumát, és bízzátok magatokat arra, aki a kételkedés órájában utánatok nyúl: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

Mit is jelent tanítvánnyá tenni? Elmondani, tudtul adni, hogy egyedül a Szentháromság Istenben bízunk. Egyedül a Szentháromság Istent tartjuk Istenünknek, Urunknak, Gondviselőnknek. Egyedül az Ő parancsai alapján éljük az életünket. Mindenben neki engedünk.

A megkeresztelés is ennek része. Mert a megkeresztelés azt jelenti, hogy elköteleztük magunkat Jézus Krisztus követésére. Alárendeljük magunkat Jézus Krisztus akaratának. A sokféle tanítás, ideológia, vallás között mi egyedül Jézus Krisztusban hiszünk, az Ő tanítását tartjuk igaznak. Amikor valaki megkeresztelkedik, akkor arról dönt, azt teszi nyilvánvalóvá, hogy neki Krisztus az Istene. Őt vallja és Őt vállalja minden körülmények között.

Azzal, hogy megkeresztelkedünk a Szentháromság Isten nevére, azt is ki mondjuk, hogy például nem vagyunk hinduk. Nem vagyunk mohamedánok. Nem vagyunk fasiszták. Nem vagyunk kommunisták. Nem vagyunk LMBTQ-sok, liberálisok. Nem a pénz az istenünk. Nem a hatalom az istenünk. Nem a testiség az istenünk. Mi Krisztuséi vagyunk. Az Ő törvénye vonatkozik ránk. Neki engedelmessékedünk.

A megkeresztelkedés azt jelentette az első keresztyének korában, hogy Mózes törvénye helyett Jézus törvényét választják. A különféle bálványistenek helyett

Jézus Krisztust választják. Az önmegváltó praktikák helyett Jézus Krisztus bűnbocsánatában bíznak. A lélekvándorlás helyett a feltámadás a reménységük. A világ szabados életmódja helyett Jézus Krisztus tiszta erkölcsét választják. És elhagyják korábbi életük bűneit. A gyűlölet, a harag helyett Krisztus szeretetét választják. S mivel Isten nem személyválogató, ők is elhagyják a személyválogatást. Mert nem embereknek, hanem Istennek akarnak tetszeni. A megkeresztelkedés azt jelentette, hogy odafordulnak egy határozott döntéssel az örökkön örökké élő Istenhez. S ha vannak is kételkedések bennük, ha van bizonytalanság, akkor is Jézus Krisztus előtt borulnak le.

Ahogy az egyik énekünkben énekeljük: „Meghódol lelkem, tenéked nagy felség, Szentháromságban ki vagy egy Istenség.” – Senkit sem tartunk többé istennek a Szentháromságon kívül, és nem hódolunk be semmilyen eszmének, irányzatnak, istenségnek.

Tudjuk, hogy ennek következményei vannak itt, a Földön. Mindig is voltak. De nem feledhetjük el Jézus Krisztus ígétét: „*Íme, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.*” Ezzel az ígérettel eltelve lehet vállalni azt, hogy mások vagyunk, mint a világ. Ezzel az ígérettel lehet elhordozni, ha gúnyolnak vagy megvetnek a hitünkért. Ebbe az ígéretbe kapaszkodva lehet kimondani: Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint embereknek. Jézus Krisztusban bízva lehet családban, s bárhol megfordulunk, felvállalni, hogy magunkra nézve Krisztus parancsát tartjuk kötelezőnek. Még akkor is, ha mindenki más törvények szerint él.

Azért keresztelkedünk meg, azért kérjük gyermekeink számára a keresztséget, mert hiszünk az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztusban. Hisszük, hogy eltörölte bűneinket a keresztfán elszenvedett halálával. Hisszük, hogy örök életet készített nekünk, s ezért készek vagyunk az egész földi életünket neki odaadni. Hisszük, hogy nem a halálé, hanem a halálon győztes Jézus Krisztusé az örök hatalom. Minden hatalom az övé mennyen és földön.

Ezért hirdessük a Jézus Krisztus szeretetének örömhírét, az evangéliumot, és bízzunk Megváltó Krisztusunkban, legyünk hozzá hűségesek. Kételkedéseink ellenére is hirdessük Jézus Krisztust, és kérjük, hogy az ő szeretetének hatalma győzön meg mindenkit. Így tartsuk meg minél többen az ő akaratát Isten dicsőségére! Ámen